

[Finn Poulsen.]

væsenet i allerhøjeste grad har opmærksomheden henvendt på dette problem. Man går jo stærkere og stærkere i den retning, at akkvisitionssystemet, som også kritiseres, udvikles til et servicesystem. Der konkurreres på præmier, der konkurreres på vilkår, men også på service og kulance, og det vil sige, at der ikke kan være mange af den slags situationer, hvor man kan få en forsikring, som ikke er tilfredsstillende. Jeg har personlig engang set et tilfælde, hvor en mand i en rullestol havde fået tegnet en færdselforsikring. Han kom aldrig uden for en dør. Den blev omgående slettet, da det rette forhold blev oplyst. Der føres en bestemt politik i retning af at undgå dette, og det går stærkt frem i den retning og i retning af at udvikle akkvisitionssystemet til lige så meget at være et servicesystem. Jeg mener heller ikke, der i disse lidt vagt formulerede betragtninger er noget grundlag for at skride til nedsættelse af en kommission.

Så rejser den højtærede handelsminister spørgsmålet om erhvervsstrukturen, spørgsmålet om små eller store selskaber, og den ærede ordfører for socialdemokratiet var jo også inde herpå. Tror man ikke, at man skal lade det udvikle sig nogenlunde frit? Der er jo givet områder, hvor det vil være hensigtsmæssigt med små selskaber, og der er givet områder, hvor det vil være hensigtsmæssigt med store — den højtærede handelsminister nævner det jo også selv.

Det er så selvfølgelig, at det ikke behøver at siges, at en række små selskaber ikke kan overkomme at anskaffe moderne kontorinventar, men det er også givet, at der er en række selskaber, som slet ikke behøver det, som administrerer billigt og opfylder deres mission. Og inden for de store selskaber vil det komme ganske af sig selv. Man har nødvendighedens hårde pres over sig. Det er ikke alene et spørgsmål om omkostninger, det er for os alle lige så tit et spørgsmål om at erstatte den arbejdskraft, man ikke kan få. Meget ofte må man rationalisere og mekanisere, ikke fordi det bliver billigere, sådan set — det skal forrentes og afskrives — men simpelt hen fordi man ikke kan få den fornødne arbejdskraft.

Det, jeg her har sagt, fører mig altså dertil, at jeg har haft meget svært ved at

finde et sagligt grundlag, noget, der virkelig kunne veje til, for, at vi skulle skride til at nedsætte en kommission på et område som dette, der er blevet gennemarbejdet lovgivningsmæssigt set i de år, der er gået, og som i øvrigt må karakteriseres som et af vore frieste erhverv under de stærkeste konkurrencemæssige vilkår.

Man kan så spørge, om der da er en politisk baggrund, og dette spørger jo også for den højtærede handelsminister. Jeg føler mig sikker på, at ingen vil beskyldte den højtærede handelsminister for at forfølge politiske formål, men der er jo andre, der har andre interesser med hensyn til forsikringsvæsenet. Jeg har læst en udtalelse af den højtærede statsminister, der siger i indledningen til sit foredrag i Assurandør-Societetet — hvis jeg med den højtærede formands tilladelse må citere fra Dansk Forsikrings Tidende den 4. december 1961 —:

„Vi kan lige så godt springe ud i emnet med det samme, nemlig den megen tale om forsikringsvæsenets socialisering. Om det går så galt — eller godt! — ved jeg ikke.“

Der synes altså ikke at være den samme overbevisning hos den højtærede statsminister som hos den højtærede handelsminister. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i venstre stadig frygter socialiseringsbestræbelserne over for denne del af vort erhvervsliv, og vi finder, at det her foreliggende forslag kan blive farligt.

Vi vil gerne have lov til at give det udtryk på den måde over for den højtærede handelsminister: lad dette erhverv, der arbejder sundt i fuld konkurrence, være i fred. Lad være med at mistænkeliggøre det, lad dem også få lov til at tjene nogle penge. Er der en branche, er der et område, som giver et overskud, ja, så er der andre, der giver det modsatte, og dette skifter fra år til år. Det er meget farligt at bedømme stillingen alene på grundlag af forholdet mellem skader og præmier o. s. v., på enkelte års resultater. Lad os rette de små fejl, der eventuelt kan være på enkelte områder; det kræver ikke nedsættelse af nogen kommission. Vi mener, højtærede handelsminister, ikke, at der er fremført tilstrækkelig saglig begrundelse for nedsættelse af en kommission med så vidtgående et kommissorium som det, der her er tale om, og vi finder trods den højtærede handelsministers